

אור עליון

לעילוי נשמת הצדקת שרה ברנה בת שרה בן פורת ז"ל

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי, שמואל משה בן אסתר טוטיאן, משה בן שרה בן-פורת, ת.נ.צ.ב.ה.

שנה חמישית | חשוון תשע"ה, גיליון מס' 60

www.yahadoot.net • mhbp52@etrog.net.il • 054-848 666 1

לימודים בכיתות מעורבות

במחקר שנערך בשנת 2010, על ידי יהלומית רוזנברג, מבית הספר לחינוך שעל-יד אוניברסיטת בר-אילן, ויונה ברנינגר, מתיכון צייטלין ברעננה, התברר, כי להבדלים המוחיים שבין בנים לבנות ישנה השלכה משמעותית באשר לרמת ההישגים הלימודיים של תלמידים בכיתות מעורבות. מתוצאות המחקר עולה, כי מאחר והבנות קולטות חומר לימודי במקצועות הקשורים למלל ולתחביר מהר יותר מהבנים, נגרם עיכוב משמעותי בהתקדמותן הלימודית, משום שעל המורה לעכב את כל התלמידים עד שגם הבנים יגיעו לרמה סבירה. לעומת זאת, בשיעורים בהם הבנים קולטים מהר יותר, כגון מתמטיקה ומדע, דווקא הבנות הן שמעכבות את התקדמותם. **תוצאות המחקר במלמדות באופן חד משמעי, כי בכיתות בהן נעשית הפרדה בין הבנים לבנות, רמת הלימודים עולה פלאים.**

מחקר זה מצטרף למחקרים נוספים, שהוכיחו את אי-כדאיות הלימודים בכיתות מעורבות מסיבות נוספות. התברר, כי בכיתות אלו הבנים אינם מרוכזים כראוי בלימודם בשעת השיעור - משום נוכחותן של הבנות. הבנות, לעומת זאת, לומדות מתוך תחושה כאילו הן בשניות, וחלקן אף חשות מאוימות מהבנים. פיצול התלמידים והתלמידות לכיתות נפרדות, העלה את הישגיהם הלימודיים של הבנים, ועוד יותר מהם - את הישגי הלימודים של הבנות.

הפסיכולוג ד"ר טוביה פרי כותב במאמרו העוסק בשיקולים הפסיכולוגיים הנוגעים לפעילות מעורבת בגיל ההתבגרות, כי עבודות מחקר רבות, שנערכו בבתי ספר תיכוניים ובמכללות בארצות הברית ובארצות מערביות אחרות, בדקו את השפעת ההפרדה או העירוב בין המינים על הישגים לימודיים וקריירה. כאמור, סיכום הממצאים המחקריים מלמד, כי גם הבנים וגם הבנות הגיעו להישגים לימודיים גבוהים יותר בחינוך הנפרד, ומצביע על רווח משמעותי של הבנות אף יותר מהבנים. הדבר בולט בעיקר במקצועות הנחשבים גבריים, כגון מתמטיקה ומדע, בהם יש עדויות ברורות להישגים מוגברים של הבנות בחינוך הנפרד. גם במהלך השנים שלאחר הלימודים, ממצאים רבים מראים, שהתפתחות הקריירה המקצועית של נשים טובה ומוצלחת יותר בקרב בוגרות החינוך הנפרד.

גברים ממאדים נשים מנוגה

אכן, בנים רבים הופכים בבגרותם לפחות רהוטים בדביבורם ואף לשתקנים, ואילו הבנות, ברובן, מפתחות מיזמוניות לשוניות וחברתיות. גם בגיל הרך, בנות מקדימות לדבר בגיל מוקדם מהבנים, וכאשר הן גדלות, בדרך כלל, אינן מתקשות בדביבור. רוב המתקשים בדביבור, עד כדי גמגום, הינם הגברים. הן גם מצליחות לנסח במילים רבות את מה שהגבר מסוגל לבטא רק במשפט אחד קצר. כפי שאמרו חז"ל בתלמוד: "עשרה קבים שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים". הסיבה הרוחנית לכך היא, משום שהאישה שווה בחברת ילדי המשפחה יותר מהאיש, וממילא את עיקר חינוכם הם מקבלים ממנה. בחינוך ילדים נדרשת, כידוע, מידה רבה של דיבורים שיסבירו, יעודדו, יראו, יפיסו וידריכו את הילד להתאמץ ללכת בדרך הנכונה.

לעומת כשרון הדיבור והניסוח של הבנות, בנים מצליחים יותר במתמטיקה ומדעים, כפי שאמר פרופ' לורנס סאמרס, נשיא אוניברסיטת הרווארד, בדברים שנשא בינואר 2005 בפני המועצה הלאומית למחקר כלכלי: "נראה, שלגבי תכונות אנושיות רבות ושונות - יכולת מתמטית, יכולת מדעית - יש ראיות ברורות למד, שקיימים הבדלים בסטיית התקן ובמשתנות בין אוכלוסיות הגברים והנשים בנושא היכולת המתמטית והמדעית". דבריו חוללו תסיסה רבתי בקרב עמיתיו ובציבור הרחב, אבל הוכחו במחקרים רבים.

פרופ' ברוך-כהן מסכם את מסקנת המחקרים הרבים שהביא בספרו: "במשך שנים אנשים חשבו, שמוח גברי או נשי הוא רק תוצאה של ניסיון חיים, תרבות ואיך שההורים שלך גידלו אותך. עכשיו מותר לזהות, שתרבות אולי חשובה, אבל לביוולוגיה יש תפקיד משמעותי". גם ספרו רב-המכר של הפסיכולוג האמריקאי, ד"ר ג'ון גריי "גברים ממאדים ונשים מנוגה", מציג מסקנות דומות וטוען, כי הוכח כיום, שזיהוי התכונות השונות המבדילות בין נשים לגברים, מסוגל לפתור רבות מהבעיות והסכסוכים שבין זוגות רבים. **זאת כפי שטוענת היהדות כבר אלפי שנים.**

מקור המאמרים בעמוד זה: ספר "המהפך" להרב זמיר כהן שלי"א, באדיבות המחבר. בספר מובאים המאמרים במלואם עם מקורותיהם. ניתן להשיג את הספר בערוץ "הידברות" (אפיק 97 Yes-ב-1 ו-Hot) בטלפון 073-2221250.

יותר, שינהל כראוי את מדיניות הבית, כלפי העולם, ולאדם רך ועדין יותר, שינהל כראוי את מדיניות הבית כלפי פנים. זאת על אף, שמעצם היותם בני אדם, מסוגל כל אחד מהם לבצע גם את מטלות זולתו, עד גבול מסוים.

אולם, עמדה יהודית תורנית זו נדחתה בזעם על ידי התנועות הפמיניסטיות, שראו עלבון צורב לאישה בעצם האמירה כי קיים שוני בינה לבין הגבר. רק לקראת סוף המאה העשרים התחולל המהפך. המיתוס המודרני דבר שוויון המינים מההיבט הפסיכולוגי, ששלט עד אז, החל לקרוס. התברר, כי אמנם יותר מ-99% מהצופן הגנטי של נשים וגברים זהים לחלוטין, והשוניות בין המינים קטנה מאחוז אחד. אולם, שוני קטן זה משפיע על כל תא ותא בגופנו - מהעצבים הקולטים הנאה וכאב, ועד תאי העצב המעבירים תפיסה, מחשבות ורגשות.

כשרון דיבור מול מתמטיקה

עם התקדמות המחקרים החלוציים, התפרסם בבריטניה בשנת 2003 ספרו המסעיר של פרופ' סיימון ברוך-כהן, פרופסור בכיר לפסיכולוגיה ופסיכיאטריה באוניברסיטת קיימברידג, "ההבדל המהותי: גברים, נשים ומוח הגברי הקיצוני". בספר זה מוכיח המחבר, על פי מחקרים חדשים, כי לנשים ולגברים מוח שונה ביולוגית. הבדל ביולוגי זה, ראשיתו בתחילת היווצרות העובר, כאשר העובר הזכר מקבל מנת טסטוסטרון גדולה יותר ומפתח מוח גברי, בעוד הנקבה, המקבלת מנה קטנה, מפתחת מוח נשי.

לדוגמה, פרופ' ברוך-כהן מציין, כי במיפוי המוח האנושי התברר, כי האונה הימנית, האחראית ליכולת ההתמצאות המרחבית וליכולת החשיבה השיטתית, מפותחת יותר אצל הגבר, ואילו האונה השמאלית, האחראית ליכולת השפה והתקשורת ולמעורבות הרגשית במתרחש, מפותחת יותר אצל האישה. גם מספר תאי העצב שיש לנשים במרכזי השפה והשמיעה שבמוח, גדול ב-11% ממספרם אצל גברים.

עם התפתחות המחקר הפסיכולוגי במאה העשרים, הסיקו החוקרים מתוך תמימות דעים, כי הפסיכולוגיה של האישה זהה לחלוטין לזו של האיש. וכי כל הדיבורים על הבדלים בין הצרכים הנפשיים של האישה לבין אלה של הגבר מקורם בדעות קדומות, שנועדו להשפיל את האישה ולרומם את האיש. כגון הדעה שרווחה במאה התשע-עשרה בקרב מדענים, כי מאחר שמוח הגבר גדול ב-11% ממוח האישה, (גם לאחר שמביאים בחשבון את הבדלי הגודל בגוף), הרי זה מעיד על יכולת שכלית פחותה של האישה. איש לא ידע אז, שלנשים ולגברים מספר שווה של תאי מוח, אלא שאצל נשים התאים דחוסים ומהודקים יותר בגולגולת קטנה יותר. במאה העשרים גישה החוקרים הקצינה לצד השני, והעמדה המדעית הרשמית השוותה לחלוטין בין אישיות הגבר לאישיות האישה, גם מההיבט הנפשי - פסיכולוגי. תובנה זו, אשר נועדה להוכיח את הקדמה והיחס הנאור כלפי האישה, פרחה במאה הקודמת, ואף גרמה לשינויים חברתיים בהתאם.

"בינה יתירה נתנה לאישה"

עמדות מדעיות קיצוניות אלו, שרווחו במשך שנים רבות, היו בניגוד גמור לעמדת תורת ישראל, המרגישה מצד אחד, כי לא רק שהאישה הינה בעלת יכולת **שכלית** שאינה נופלת מזו של הגבר, אלא "נתן הקב"ה בינה יתירה באישה יותר מבאיש". עם זאת, התורה מציינת כי קיים הבדל **פסיכולוגי** מהותי בין איש לאישה, עד שטיב מערכת היחסים הרגשית ושלום הבית ביניהם מותנים בהבנתם כראוי את ההבדלים הללו; לכן, כתב הרמב"ם בספרו "משנה תורה", אשר התקבל כספר-יסוד ביהדות, רשימת דרישות אשר מוטל על הבעל להתנהל על פיהן ביחס לרעייתו, ורשימה שונה לחלוטין, אשר על פיהן צריכה האישה להתייחס לבעלה.

הבדלים אלו, ששורשם בהבדלים שבתפקידים הרוחניים של כל אחד מהם בעולם, נעוצים גם בעובדה שהקן המשפחתי זקוק לאדם חסון ותקיף

פסיכולוגיה יהודית - פסיכודרמה

כואבת? כועסת? מסתגרת במחשבות על מה שהיה או על מה שלא היה?

טיפול מלווה התחדשות לנשים, זוגות וילדים. הפרעות אכילה, התמכרויות, פחדים, טראומה ואובדן.

מטפלת מוסמכת בעלת המלצות רבות
צלצלו: 053-3354470 (תמרה)

לעילוי נשמת עמיחי משה בן דינה ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת פליקס סעדני בן רחל שמחה אלן סימה בת אסתר ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת אברהם מימוני ז"ל בן ר' יצחק ורומיה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

הלכות הדלקת נרות שבת

ברכות וזמן ההדלקה

א. חובה לברך את ברכת ההדלקה קודם ההדלקה, כדרך שמברכים על שאר המצוות קודם עשייתן. ואישה ששכחה לברך קודם ההדלקה, אם נזכרה באמצע הדלקת הנרות, יכולה לברך, כיוון שלא נסתיימה עדיין המצווה.

ב. אחר שהנשים יברכו וידליקו הנרות לשבת, יעצמו עיניהן ויפרסו לפות ידיהן אל מול הנרות, ויתפללו להם יתברך שבזכות המצווה הזאת יזכו לאריכות ימים עם בעליהן, ושיזכו לבנים גוונים, תלמידי חכמים יראי ה' וחושבי שמו, ושנזכה לגאולה במהרה בימינו, אמן.

ג. כלה המדליקה את הנרות בערב שבת בפעם הראשונה, אין לה לברך "שהחיינו", שיש בזה איסור ברכה שאינה צריכה.

ד. נוהגים להדליק נרות שבת ששרים דקות קודם שקיעת החמה, ואם נאנסה ולא הדליקה אז, יכולה להדליק עד כחמש דקות לפני שקיעת החמה. ואם לא הדליקה עד זמן שקיעת החמה, לא תדליק כלל.

ה. אין להקדים להדליק את הנרות בעוד היום גדול, שאז אינו ניכר שהודלקו לכבוד שבת, אלא זמן ההדלקה הוא מפלג המנחה והלאה, שהוא שעה ורבע קודם צאת הכוכבים, וכל המדליקה יותר מחצי שעה סמוך לשקיעה, כגון שמדליקה 40 דקות או שעה קודם השקיעה, עליה לקבל את השבת בהדלקתה, כדי שיהא ניכר שמדליקה לכבוד שבת. אמנם, המדליקה בתוך חצי שעה סמוך לשקיעה, אינם צריכה לקבל את השבת בהדלקת הנרות.

ו. אישה הרגילה להתפלל מנחה בכל יום, יש לה להתפלל מנחה בערב שבת קודם הדלקת הנרות, ובפרט אם היא מתכוונת לקבל שבת בהדלקת הנרות. כי אחר שקיבלה שבת ועשתה אותו קודש לא ראי שעתשנו חול, להתפלל מנחה של חול. ומכל מקום, אם שכחה והדליקה נרות שבת תחילה, אפילו אם התכוונה לקבל עליה שבת בהדלקת הנרות, יכולה להתפלל מנחה אחר כך.

ז. אישה שהדליקה נרות שבת ואחר כך מרגישה שהיא צמאה, מותר לה לשתות מים, תה או קפה, כל עוד לא שקעה החמה, ואפילו אם התכוונה לקבל שבת בהדלקת הנרות.

החייבים בהדלקת הנרות

א. אחד אנשים ואחד נשים חייבים להיות בבתיהם נר דלוק בשבת. ואע"פ שהנשים מצוות על הדלקת הנרות יותר מן האנשים, ולכן משפט הבכורה בהדלקת הנרות. מכל מקום, כאשר האישה לא נמצאת בבית, על הבעל לברך ולהדליק נרות שבת כדת. כמו כן, בחור רווק, אלמן או גרוש, חייב בהדלקת נרות שבת.

ב. מעיקר ההלכה אין כל חובה על הבנות הרווקות הסמוכות על שולחן הדין להדליק נרות שבת, ומעולם לא נהגו בנות הספרדים ועדות המזרח לעשות כן. ומכל מקום, אם יש ברצונן להתנהג בחסידות להדליק נרות שבת בחדיהן, אסור להן לברך על הדלקת הנרות. אלא ישמעו את הברכה מפי האם שהיא עקרת הבית, בעת שמדליקה בחדר האוכל, ויענו אמן, ואז ידליקו את הנרות בחדיהן ללא ברכה.

ג. בן נשוי חייב יחד עם אשתו אצל הרוי, או אצל הורי אשתו, ויש להם חדר מיוחד לשינה, תדליק בעלת הבית בחדר האוכל בברכה, והכלה תדליק בברכה בחדרה. ועליה לתת הרבה שמן בנר, שיעור שיספיק לדלוק עד עת השינה.

ד. בחורים רווקים הלומדים בישיבות, וישנים שניים-שלושה בחורים בחדר. אף על פי שמטעם הישיבה מדליקים נרות שבת בחדר האוכל, חובה על

הבחורים להדליק נרות שבת בברכה בחדיהם. ואחד מן הבחורים יברך וידליק, וכיוון לפטור את חבריו לחדר, גם הם יתכוונו לצאת ידי חובתם. ובכל ערב שבת ידליק בתורתו בחור אחר. וה"ה לבנות רווקות המתגוררות בפנימייה, או חיילים השוהים בשבת בבסיס, כולל חיילים נשואים אשר נשותיהם מדליקות נרות בבתיהן.

ה. יולדת השוהה בשבת בבית החולים, וכן שאר החולים השוהים במחלקות השונות בבית"ח, עליהם להדליק נרות שבת בחדרי השינה שלהם. ואם הנהלת בית החולים אינה מרשה להדליק נרות בחדרי השינה - יש לברך על הדלקת אור החשמל, ולאחר מכן להדליק אפילו מנורה קטנה לכבוד שבת. והיולדות המדליקות נרות שבת בחדר האוכל, וכל היולדות מברכות על הדלקת הנרות, הרי הן מברכות ברכה לבטלה למנהג הספרדים. שרק האישה הראשונה המדליקה בחדר האוכל רשאית לברך על הנרות.

ו. מה שנוהגים בבתי מלון להעמיד שולחן מיוחד בפרוזדור, וכל הנשים המתארחות שם מדליקות נרות בברכה על השולחן הזה, הברכה על הנרות הללו היא ברכה לבטלה. שחובת ההדלקה היא או במקום שאוכלים או במקום שישנים. אלא עליהן להדליק הנרות בחדרי השינה. ואם יש חשש דליקה, יברכו על הדלקת אור החשמל שמדליקה לכבוד השבת, וכאמור.

עם מעשר עני, בברכה. (קדושת הארץ, פכ"ח סכ"ח. כתבתי "בברכה", היות ופירות אלו גדלו בשנה השישית, ואין בהם קדושת שביעית, שבפירות הולכים לפי זמן גידול הפרי).

שאלה: אני מבולבל. כל השנים סמכנו על המאור רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שנלחם על "היתר מכירה". כשעיינתי באתר שלכם "יהדות נט", לא הבנתי איך דחיתם את דברי מרן זצ"ל. לאור זאת, בבקשה הבהרה מה אני עושה השנה לגבי "היתר מכירה"?

תשובה: הלכות שמטיה שפורסמו באתר, הועתקו מהספר "ילקוט יוסף", של הראשון לציון, הרה"ג יצחק יוסף שליט"א, המבוסס על פי פסקי מרן זצ"ל. וכעת נעשה סדר בדעת מרן זצ"ל לגבי "היתר מכירה", כפי שהביע את דעתו בשיעוריו הרבים, בספריו ובמכתביו: אם מחירים של הפירות והירקות שאינם מהיתר מכירה שווים לאלו של "היתר מכירה", הרי שיש להעדיף (לא חובה) לקנות מאלו שאינם מהיתר מכירה, כדי לצאת ידי חובת כל הדעות. ובפרט כשקונים פירות "אוצר בית דין", הרי שמחזיקים בכך את ידי שומרי השמיטה.

אבל אם הפירות והירקות משדות שעשו היתר מכירה זולים יותר, אפילו בהפרש של שקל-שניים לק"ג, הרי שיש לקנות מהיתר המכירה, וחבל להפסיד את הכסף. ובפרט אם פירות "אוצר בית דין" מחירים גבוה מפירות היתר המכירה. שהרי אסור למכור פירות אוצר בית דין, ויש רק ליטול את ההוצאות הכספיות שהם הוציאו בכדי להביא את הפירות מהשדה ללקוח. אם כן, פירות אוצר בית דין אמורים להיות זולים יותר, ואם אין המצב כך, אין ראוי לעזור ולסייע בידי מפיקעי שערים אלו. (בסרטון וידאו שפורסם, נראה מרן זצ"ל אומר לנכדו: "היתר מכירה היתר אמיתי, מי שרוצה להפסיד כסף - שיפסיד... תגיד גם לאמא שלך, מלכה...").

הוא פטור, או להניח רק תפילין של ראש כי יד ימין מכווצת. אני בנו הגדול, מה לעשות?

תשובה: לפי שם המחלקה שאבין נמצא בה אני מבין שהוא אינו צלול דין, לכן עליך לבדוק האם אביו הוא בגדר "שוטה", שהוא פטור מכל המצוות ומהנחת תפילין בכלל, [וגם אינו מצטרף למניין]. ומהו גדר "שוטה" לפי המציאות בימינו?

א. מי ששוגה בדמיונות, עד שמתערבים אצלו דמיון ואמת כאחד.

ב. מי שלוקה בפגור שכלי, שדעתו כקטן בן חמש ושש שנים. והסימן לזה, שאינו יודע תרגילי חיבור מינימאליים ביותר, או שאינו יודע להעריך מטבעות ושטרי כסף. ואין צריך לומר, שאם אינו מסוגל להעביר חפץ ממקום למקום, שנחשב לשוטה.

ג. הלוקה בדיכאון חריף ומנותק מהסביבה.

ד. זקנים וחולים שנטרפה דעתם, וכמעט שאינם מתקשרים עם הסובבים אותם, למרות שבעיניי אכילה והגיינה מתנהגים כהוגן. (רמב"ם פ"ט מהלכות עדות הלכות ט-טז. שו"ע ח"מ סעיפים ט, יא. פסקי תשובות סימן נה אות טו).

שאלה: יש לי בניה עץ רימונים, קטפתי שני רימונים, חלקתי אחד לשנים, ואותו הפרשתי בברכה. דילגתי על מעשר עני ועל מעשר שני. האם נהגתי נכון על פי ההלכה, היות וקטפתי את הפירות השנה שהיא שנת השמיטה, אלא שפירות אלו גדלו בוודאות בשנה שעברה.

תשובה: פירות שמטיה פטורים מתרומות ומעשרות בכלל, ולא רק ממעשר שני ומעשר עני, היות שהן פירות הפקר. (שו"ע יו"ד ס' שלא ס"ט). במה דברים אמורים, שהפקרת את עץ הרימונים כדון, אבל אם לא הפקרת, הרי שהיה עליך להפריש תרומות ומעשרות,

שאל את הרב

מאת העורך הרב מנשה בן פורת שליט"א

שאלות ותשובות מתוך "שאל את הרב" באתר "יהדות נט" ובאתר "הידברות"

שאלה: האם מותר לקרוא מזמורי תהילים בליל שבת? **תשובה:** מותר לקרוא תהילים בליל שבת, ואין בזה שום חשש כלל. ואפילו בשאר ימות השבוע מותר לקרוא תהילים בלילה, בכדי להעתיך ברחמים על חולה, או על יולדת היושבת על המשבר וכדומה. (הו"ע אבולות כרך א', עמ' יט, ובהערה עמ' כד לגבי ליל שבת יו"ט).

שאלה: בשעה טובה ומוצלחת נולד לנו בן, ורצינו לקרוא לו נדב חיים, שמענו שיש חילוקי דעות על השם נדב, מה דעתו של הרב על השם, טוב לקרוא לילד כך?

תשובה: מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, נשאל לגבי אדם ששמו נדב, ואמר שיוסיפו לו שם. (שו"ת מעין אומר ח"ב ס' לא). ואע"פ שנדב ואביו היו צדיקים גדולים, אבל בגלל שהם מתו במיתה משונה לא מומלץ לקרוא בשמם, שהרי לא טוב לקרוא על שם אדם שמת במיתה משונה, כידוע. (הערת המו"ל בהערות שם). במקרה הנוכחי, שאתם מעוניינים לקרוא לו "נדב חיים", אין חשש בדבר, מאחר שאפשר לקרוא על שם אדם שמת במיתה משונה אם מוסיפים לו שם. (שם).

שאלה: אבי במחלקה פסיכו-גריאטרית בבית הרצוג, הנחתי לו תפילין בכל פעם שבקרתי, לא יצא לי ברצף, ואברך עזר לי. במשפחה גילו זאת, ואמרו, שנאמר להם

הרצאות וחוגי בית

המעוניינים בהרצאות מרתקות במקום מגוריהם מפי הרב מנשה בן פורת מרצה בכיר ליהדות באתר הידברות וכותב העלון שבידכם מוזמנים להתקשר: 054-8486661 אחרי השעה 16:00

דרושים תורמים להוצאת ספר מעניין ומרתק לזיכוי הרבים "אור עליון"

מאמרים • סגולות • הוכחות ליהדות • סיפורים • אסטרוולוגיה קבלית • ועוד ועוד...

ניתן לעשות הקדשה בספר לעילוי נשמת או להבדיל לברכה והצלחה. צלצלו 054-8486661 (אחרי השעה 16:00)

עדות מכלי ראשון: ניסים ונפלאות בתוככי עזה

הפעלת מטענים, והבין שהבית ממולכד. הוא צעק: "לכו אחורה! לכו אחורה!". התרחקו והבאנו 'דיינין' [טרקטור צה"לי], שיתן מכות עם הכף שלו בקירות הבית מבחוץ, יפיל את המטענים מקירות הבית, וינטרל את המטענים. לא רצינו להרוס את הבית, מאחר ועל פי מידע מודיעיני שהיה בידנו, היה אמור לשהות בתוכו מבוקש, אשר היינו צריכים אותו בחיים לצורכי מודיעין".

"אחרי כל הפעולות הנ"ל היינו בטוחים שכבר אין סכנה בכניסה לבית. נכנסנו לבית, וכדי לוודא שהבית לא ממולכד מבפנים, ושאר מטעני חבלה בבית, ערכנו חיפוש יסודי בתוככי הבית. הפכנו ממש את כל הבית. אחד החיילים הרים מיטה, ומצא תחתיה רובה קלאצ'ניקוב בתוך חפץ. חייל אחר מצא במקום אחר וסט צה"לי עם רימונים, ועוד איזה קלאצ'ניקוב. אבל זהו, לא מצאנו שם חומרי חבלה נוספים. הגענו למסקנה, שאין כלום בבית, והבית בטוח לשהות בתוכו. התחלנו להתכונן לישון. היינו עייפים מתים, אחרי 24 שעות שלא ישנו, בגלל כל הקטע של החטוף. הסמ"ל בא לשם סדינים על החלונות, שלא יהיו אותנו בחוץ. הוא הלך לחפש מסמרים בכדי לתקוע את הסדינים לקיר. והנה... הוא מוצא דלת נעולה, הוא פורץ את הדלת, ומגלה שיש שם איזה מחסן לכאורה תמים. הוא ניגש לכלי העבודה שהיו מונחים במחסן, ומחפש לתומו כמה מסמרים. לפתע, הוא מבחין בחפצים ענקיים מאד, המונחים מתחת לרצפת המחסן. לאחר בדיקה קצרה הוא מבין שאלו מטעני חבלה ענקיים!! הייתה שם כזו כמות ענקית של חומר נפץ, שאם הם היו מתפוצצים - הם היו יכולים להפוך 'אכזרית' [טנק צה"לי משוריין וחזק ביותר] לגרוטאה... המטענים היו מחוברים ומוכנים לפעולה, אין שום הסבר על פי דרך הטבע מדוע המטענים לא התפוצצו... שומר ישראל הציל אותנו בצורה ניסית ממוות בטוח, אם חס ושלום המטענים האלו היו מתפוצצים, הם היו הורדים עשרות חיילים ח"ח..."

"זה היה אחד מהניסים הכי גדולים שהתרחשו במלחמת 'צוק איתן'. נקטנו בכל אמצעי הזהירות לוודא שהבית אינו ממולכד ונכשלנו, אלא שבאותם הרגעים שלא הצלחנו לעזור לעצמנו באופן טבעי בכוחותינו המוגבלים, נטלה ההשגחה העליונה את משימת השמירה עלינו, ובניסי ניסים, באופן על טבעי, המטענים לא פעלו ולא התפוצצו. וכך עשרות חיילים ניצלו".

"לא בחיל, ולא בכח, כי אם ברוחי, אִמַר ה' צְבָאוֹת - זכות לימוד התורה של אלפי בחורי הישיבות ואברכי הכללים הצילו את חיילינו היקרים בשדה הקרב.

פתח החרך. היה לי נס גדול, שבדיקו באותה שנייה של הירי סובבתי את הראש, והוצאתי אותו מהחרך. אם לא כן, זה היה נגמר אחרת לגמרי..."

החייל שניצל מנפילת פצמ"ר בסמוך אליו

גיל ממשיך לספר לנו על נס נוסף - נס גלוי שהתרחש לחבר שלו: "נכנסנו לבית אשר היה למעשה 'לול תרנגולים'. בית פשוט כזה: התקרה עשויה ממתכת (פריקס), והקירות בנויים מטיח פשוט. עשינו 'חרכי ירי', והיינו מתצפתים בשכיבה. כל הזמן נפלו מסביבנו פצמ"רים, פה ושם, אבל זה היה רחוק מאיתנו. לפתע... נחת פצמ"ר במרחק של ס"מ בודד מחבר שלי... כל המבנה רעד, התקרה עפה, ואבנים מהקיר התעופפו עלינו. אבל תשמע איזה נס! לא קרה כלום לחבר שלי, ממש כלום, הוא יצא מהאירוע בריא ושלם... להבנת הנס חשוב לציין, שנפילת פצמ"ר

בסמוך לאדם, אפילו במרחק יותר גדול מס"מ, גורמת באופן טבעי למותו באופן וודאי..."

המטענים שיכולים להרוס 'אכזרית' לא התפוצצו

לסיים, מספר גיל את הנס הענק שאירע לו ולכל הלוחמים שעמו, בבחינת "גדול הנס האחרון מן הראשון": "היה זה ביום שישי, אותו יום שישי שחטפו את הדר גולדין. היינו בתוך הטנקים, בדרך ליציאה מעזה. אלא שבדיקו אז התרחשה חטיפתו של הדר הי"ד. המח"ט עלה בקשר והכריז על 'נוהל תניבעל' [נוהל חטיפת חייל]. המשמעות היא, שאנחנו ממשכים בלחימה, ולא יוצאים מהגזרה. נכנסנו לסדג'עיה, כדי לשמור שלא יעבירו את החטוף מרפיח לצפון הרצועה. היה עלינו להיכנס לבית מסוים בכפר ולהתמקם בתוכו. עשינו את כל הפעולות הנדרשות לוודא שהבית אינו ממולכד, וניגשנו לכניסה לבית. אנו מנסים לפתוח את הדלת אך ללא הצלחה, הדלתות היו מברזל ונעולות היטב. תוך כדי הניסיון להיכנס לבית, אחד החיילים גילה מעל המשקוף חוטי

בלעדי "אור עליון": כבר חודשיים שאנו מתקשים לתפוס לשיחה את גיל אביטל, סמל בגבעתי, בן 20, משכונת ארנונה בירושלים. הוא היה רתוק לפעילויות צבאיות חשובות בגבול עזה. רק כעת, עם חזרתו לבסיס לאחר חופשה קצרה לכבוד החגים, הוא מוצא פנאי לשוחח עמנו, ולספר לנו אודות הניסים והנפלאות אשר חזה בהם במו עיניו, בעת מבצע "צוק איתן". גיל אביטל מתקרב בשנים האחרונות לבורא, הולך לשיעורי תורה, ופוקד את בית הכנסת בליל שבת. בימי המלחמה בעזה הוא התחזק באמונה וביטחון בה', והתחזק בשמירת התורה והמצוות. "בימי המלחמה לא פספסתי הנחת תפילין, ובכל פעם שהיינו נכנסים לעזה, הייתי משתיק את כל החברה שב'אכזרית' [טנק צה"לי משוכלל], 12-15 חיילים, כולם חילונים, והייתי מתפלל בקול רם את 'תפילת הדרך', הוא מכריז בגאון. כעת בעקבות הניסים שראה, הוא ממשיך להתחזק ולהתקרב למצילו שבשמיים. המסקנה שהתקבלה בלבו של גיל לגבי המבצע היא: "אני יודע שה' היה איתנו בכל רגע בעזה. היו כאן ניסי-ניסים, לא מזל ולא גורל!!!".

לפניכם סיפורי המופלאים של גיל:

צדקה תציל ממוות

"אחרי שהיינו שבוע ברפיח, יצאנו ל-24 שעות התרענוות בניר יצחק. כשיצאתי מהשירותים, מצאתי כ-15 מטבעות של שקל, שני שקלים וחמשה שקלים מפוזרים. איך אומרים? "צדקה תציל ממוות!" אז נתתי מטבע לכל אחד מהחברים שלי, שיתנו את זה לצדקה. ואכן, בא חבדני"ק להניח לנו תפילין, ושמונו את המטבעות בקופת הצדקה שלו".

"למחרת נכנסנו לעזה. אחרי שהיינו בכמה בתים נכנסנו לאיזה בית והשתלטנו עליו. כרגיל, עשינו בכל קירות הבית החיצוניים 'חרכי ירי' [חורים גדולים בקירות הבית], כדי לתצפת על המתרחש סביבות הבית באופן מלא, ברדיס של 360 מעלות. שמוי 'שקי פקל' [שקי חול] בתוך החרך, התיישבתי על כסא, תקעתי את קנה הרובה בחרך, וכל הזמן הייתי מתצפת דרך הפתח שבחרך. מדובר בפתח קטן, בקוטר של 8-10 ס"מ, אשר מתצפתים דרכו... בסביבות השעה 6 בערב, ביקשתי מהחייל שהיה ה'צמד שלי' להכין לי קפה, כדי שלא אירדם בשמירה. תוך כדי שהוא הכין לי את הקפה, הוא שאל אותי: "כמה סוכר?". סובבתי את הראש לעברו כדי לענות לו. בדיקו באותן שניות, חדר קליע דרך הפתח שבחרך. הקליע שפסף את כיס המכנסיים שלי, ממנו הוצאתי את המטבעות לצדקה... והמשיך לעבר הקיר שממול!! כולנו היינו בשוק, צעקתי: "ירו עלי, ירו עלי..." היה זה ירי של צלף, שהצליח לירות בול לתוך

26 בחזרות מבוגרות מצאו את זיווגן, כיצד?

24 בנות להיפרד מהמכשיר הטמא, ולמוסרו לידי. רק בחורה אחת היה קשה לה במיוחד להיפרד מהמכשיר האהוב עליה... קמתי ממקומי, נפרדתי מהן לשלום, נכנסתי לרכבי והתנעתי את הרכב. ואז... דפיקות על חלון הרכב, וגם הבת האחרונה התגברה ומסרה לי את המכשיר!!".

"החלטתי לנסוע לרבי דוד לבשר לו על ההצלחה... נכנסתי לרב ובידי השקית עם האיפונים. רבי דוד התרגש עד דמעות, וביך את הבנות, שכולן יתארו עד ט"ו באב. ואכן הלא יאומן קרה: 25 בנות התארו עד ט"ו באב... נותרה הבת האחרונה בקבוצה, שגם היא מסרה את המכשיר הטמא, אך עדיין לא זכתה למצוא את זיווגה. והנה, בליל ט"ו באב גם היא זכתה להתארס, כאשר רבי דוד אבוחצירה בכבודו ובעצמו משתתף באירוסיה!!". (ניתן להשיג סמארטפון מסוגן מתכנים לא רצויים, בפיקוח בית דין והרב זמיר כהן: 073-7077080).

הן רוצות להתארס". שמעתי את הדברים, ולרגע הייתי נבוך, כיון שלא היה מדובר בבנות דתיות, אלא בבנות מתקרבות ומטה, וכיצד שייך לדבר איתן על כך?!"

"השבת התנהלה ברוע. בסעודה הראשונה ניסיתי למצוא קישור בהרצאה לעניין המכשירים הטמאים, אך לא עלתה בידי. גם בסעודה השנייה נאמרו דברי תורה ומעשיות, אולם לא נמצאה ההזדמנות לשוחח עימיהן על המכשירים. לאחר ההבדלה במוצאי שבת, ביקשתי מהבנות רשות לומר להן מספר משפטים לסיים. ואז זרקתי את הפצצה לחלל האוויר: "בנות יקרות, יש לי הפתעה עבורכן! הייתי אצל המקובל רבי דוד אבוחצירה, והוא אמר לי למסור לכן, שאם תיפרדו מהמכשירים הטמאים - אתן תראו ישועות גדולות במציאת הזיווג!!". שקט מתוח השתרר באולם... במשך דקות ארוכות קפאו כולן על מקומן... ואז ניגשה נערה אחת, והניחה על שולחני את המכשיר שלה. המשימה הייתה קשה מאד לשאר הבנות, אך לאחר שעה וחצי של הסברים ושינועים, נאותו עוד

הרה"ג חיים זאיד שליט"א, רבה של שכונת פרדס כץ בבני ברק, ומרצה ליהדות בתיכונים ברחבי הארץ, מספר "אור עליון", מעשה מדהים ומעורר, בבחינת "לא יאומן כי יסופר": "בחודש תמוז אשתקד, קבוצת בנות רווקות מבוגרות חפצו לשבות יחדיו ברובע היהודי בירושלים. הקבוצה מנתה 26 בנות, כשהקטנה מביניהן בגיל 30, והשאר מבוגרות יותר... מארגנת הקבוצה התקשרה אלי, ובקשה ממני לבא עם משפחות ולהניח להן את השבת בדברי תורה וחיזוק. הסכמתי"

"ביום חמישי נכנסתי להתיעצות עם המקובל הרב דוד אבוחצירה שליט"א מנהרייה. וספרתי לו, שאני אמור למסור הרצאה לקבוצת בנות מבוגרות מעוכבות שידוך. שאלתי הייתה, מה למסור לבנות בשם הרב, על מנת לחזק את רוחן, שלא ייפלו בייאוש ח"ו, לאחר שלא מצאו את זיווגן כל כך הרבה זמן? אמר לי רבי דוד אבוחצירה: "תאמר להן, שייפרדו מהמכשירים הטמאים שיש להן, (איפיון וכדומה), אם

שעת חינוך עם מנוחה פוקס

יועצת משפחתית וסופרת

בזייה יצאנו להקרה: יש לי ילד בן 14 שאוהב לאכול אכיל. הוא לא מנסה לאכול אכיל. אכיל לא אכיל. ההורים מנסים לו ללמד לאכול, אבל הוא לא מנסה לאכול. הוא לא מנסה לאכול. הוא לא מנסה לאכול.

ומרגיזים, בצורה הזו אין דברינו נשמעים. מה כן לעשות? אני מציעה שלב זה להוריד פרופיל, לחדול לזמן מה מלדבר, ואחרי שהילד ידע ויבטח בנו שאיננו פה בשביל להפריע את מנוחתו, הוא יקבל הרבה יותר טוב אותנו ואת דברינו. כשנרצה ללמדו ולחנכו לא נעשה זאת בדברים. פשוט במעשים. הלא את המאכלים לבית אנחנו קונים ואנחנו בוחרים, נבחר מאכלים בריאים יותר, מוסיפים יותר וירקות. נחתוך אותם בצורה מגרה בצלחת הגשה, ונניח על שלחן הכניסה כשהוא מגיע הביתה. נכין ארוחה דלת שומן וסוכר, מבלי להרחיב על כך את הדיבור. נשתדל שלא ייכנסו לביתנו דברי מתיקה מיותרים וחטיפים.

נזכור, שדבר שאיננו רוצים שהילד יאכל, לא נאכל אנו בפניו, וגם לא ניתן לאחיו. רוצים שילדכם ילמד תזונה נכונה, וילמד שלא לאכול יותר מיד? הנהיגו כל זאת בביתכם, מבלי להתייחס לילד עצמו. כל עוד לא תתמקדו בו, לא תלמדו בו את עיניכם ולא תמאסו את עצמכם עליו - הוא ילמד בעצמו מה לאכול ומה לא, וידאג בעצמו לשומן שבגופו. זכרו! שלא תמיד התוכחה הישירה היא המועילה. לפעמים דווקא העשייה השקטה היא זו שמביאה לרפואה.

ילדכם בן 14. בגיל זה ילד (או יותר נכון נער) אוהב לעשות דברים בעצמו, להחליט לבדו החלטות, ולהרגיש גדול, חשוב וחכם. בגיל זה ילדים עושים הרבה טעויות ושטויות. מהסיבה, שמצד אחד הם מרגישים גדולים, ומצד שני, ואת זאת אנו ההורים יודעים - כמה שהם עדיין קטנים, לא מנוסים ולא יודעים הכל.

ילדכם אוכל הרבה. בגיל זה, גיל הגדילה, נערים אוכלים הרבה. זה מחזק אותם, זה ממלא אותם, ובאמת זה עוזר ומשפיע על הגדילה. כשאתם, ההורים מסתכלים כל הזמן לעבר צלחתו של הילד, אתם גורמים לילדכם הרגשה של כובד מצדכם. הילד רעב ורוצה לאכול, ואילו אתם עוצרים אותו. הילד רוצה לבחור לעצמו את מזונותיו, הוא רוצה לשלוט בצרכיו, הוא מבקש להיות עצמאי בהתנהלותו. ואילו אתם מסתכלים לתוך צלחתו, מסבירים לו חזר וחסר כמה הוא טועה, וממאסים עליו את האוכל שהוא ממשיך לאכול.

אתם שואלים בוודאי: "אז מה לעשות? לוותר? לעמוד מן הצד? להסתכל איך הילד טובע מבלי לנסות להצילו?". לא, בוודאי שלא! תפקידנו לחנך וללמד. אבל בתור מחנכים תפקידנו לא לומר דבר שסופו שלא להישמע. בצורה הזו שאנחנו מדברים בלי סוף, חוזרים על אותם דברים, נשמעים מאשימים, מאיימים, מתרגזים

מכתב מעומק הלב, אליך אחותי היקרה!

לעצמי גם היום, עשרים שנה אחרי!! יצאתי מההפלה בחורה אחרת: נכלתי לדיכאונות, סבלתי ממצבי רוח קשים מאד, נזקקתי לטיפול נפשי ותרופתי. סבלתי מסיוטים בלילות, בחלומותי ראיתי שוב ושוב עיני תינוק גדולות שבוכות ושואלות אותי שוב ושוב: "למה?? למה??". בחלומותיי שמעתי צווחות תינוק, והלילות הטרופים לא נתנו לי מנוח.

אחותי היקרה! חלפו 20 שנה מאז ההפלה שבצעתי, ועד היום אין יום שאני לא חושבת על זה, שאני לא מצטערת ומכה על חטא על ההחלטה האומללה והאכזרית שקיבלתי. היום, כשאני חושבת על המניעים שהובילו אותי להחלטה להפיל, אני מבינה שלא ראיתי נכון את המציאות: יכולתי לבוא להורי ולהסביר להם, והם בוודאי היו מתעצבים וכועסים, אך ללא צל של ספק לאחור הכעס היו מקבלים אותי ואת ילד, ובוודאי לא תומכים בהפלה. והיו זדונים נוספות להתמודד - כמו ללדת אותו ולמוסרו לאימוץ, להורים שלא זכו לקבל תינוק וכל כך רוצים. רק לא להפיל. רק לא לבצע מעשה בלתי הפיך שמעיק עלי לאורך כל חיי, כמו זפת ורתחת שנדבקה לנשמותי, מעשה שגרם לעצב עמוק כל כך שמלווה אותי עדיין, שנים רבות לאחר המעשה, ואינו מרפה.

אחות יקרה, אני מודה לך מעומק הלב על שקראת את הדברים. ומבקשת ממך בכל לשון של בקשה: אם את עומדת במצב של הריון "לא רצוי", אם את מתלבטת באותה התלבטות שהייתה לי, אם יש לך חברה שנמצא במצב זה, אנא! אנא! קחי את דברי לתשומת לבך, העבירי אותם הלאה, אל תעשי את הטעות שאני עשיתי. אל תהי פיזיה, אל תיכנעי למחשבה מה גידו אחריים, אל תגיעי למצב שדמו של ילדך יהיה על ידיך. עובר הוא ילד, הוא נשמה, הוא מרגיש וחש, ואם זכית להוריד נשמה לעולם - קבלי את המתנה בשתי ידיך ואל תוותר! לאף אחת מאתנו אין אפשרות לדעת, אם תהיה לנו הזדמנות נוספת להביא ילד לעולם, הילד הזה, גם אם הגיע לא בזמן שאת תכננת שגיע, יכניס המון אור, אושר ושמחה לחייך!

שלך ממעמקי הלב,

ורד

נ.ב. תודה להרב מנשה בן פורת שליט"א, עורך וכותב העלון, שעודד אותי, והבהיר לי ש"אין דבר העומד בפני התשובה". וגם על עוונות חמורים ישנה כפרה, כאשר חוזרים בתשובה. ולא כמו שחשבתי בתחילה. ושבכדי לקבל כפרה מלאה, אמנע מאחרות את העונות החמורות, הן (מה שנקרה "תשובת המשקל"), הן בכתיבת מכתבי הנ"ל, והן בהתנדבות בארגון "אפרת" (02-5454500), או במחלקת "אמא" של הידברות (-03-6166614), העוסקים במניעת הפלה.

שמי ורד, ואני כותבת אליך, מאחר שחשוב לי שאת הסבל שעברתי על בשרי לא תעבור אף אחת. ההחלטה היא בידייך! הלוואי והייתי מחליטה אחרת, ומונעת מעצמי ייסורים רבים וסבל נפשי רב, שנמשך כבר 20 שנה!!

הסיפור שלי הוא כזה: בהיותי בת 20 נכנסתי בהריון. הגילוי היה עבורי הפתעה גמורה, והכניס אותי ללחץ גדול מאד, בלבול ותחושה של חוסר אונים. מאחר שגדלתי במשפחה מסורתית-דתית, להורים מבוגרים, תמימים ויראי שמיים, לא ידעתי מה לעשות עם "ההפתעה" שהבאתי על עצמי. חששתי מאד לשתף אותם, מאחר והיה לי ברור שהם לא יקבלו את זה. הייתי בטוחה שהם יתביישו בי מאד, יגרשו אותי מחייהם, ואף שבו עלי שבעה, אם ידעו על ההיריון. לילות ללא שינה, ימים נוראים ועצובים עברו עלי, המון בלבול, בכי, מחשבות לכאן ולכאן, וקושי עצום להחליט כיצד עלי לפעול: רציני מאד את הילד שהחל לצמוח בתוכי, ילד טהור, נשמה קטנה שלא אטאה, ילד שלי, ילד שנשים רבות כל כך מתפללות שנים לקבל ואינן מקבלות. ואני? קיבלתי, נכון, לא בצורה בה ייחלתי לקבל ילד, לא בזמן שחשבתי שהוא הנכון עבורי להביא ילד לעולם, אבל קיבלתי. ומצד שני - אני כל כך צעירה, ולהיות מחויבת לטפל לבדי בתינוק, ומשפחתי לא תקבל אותי, והורי לא יכירו בי... אבל מה האפשרות השנייה? הפלה? הרי אני לא רוצאת! לא ארצא את בני!! לא ארצא עובר שיש לו נשמה ותחושות, שהוא בעצם אדם קטן ופוטנציאל גדול, שהחל לפתח אברים פנימיים וחיצוניים ודמות אדם - גפיים, עיניים, חדר ללב...

עברתי תקופה קשה, נוראית, הייתי לבדי ולא יכולתי להתייעץ עם אף אדם קרוב. ובסופו של דבר, הכניעו אותי הפחד, החשש, חוסר האונים, וקיבלתי את ההחלטה האומללה ביותר שקיבלתי בחיי - לבצע הפלה. הגעתי לביה"ח לביצוע ההפלה. זה היה היום העצוב ביותר בחיי!! עברתי דברים לא פשוטים במהלך חיי, אך יום ההפלה הוא היום העצוב ביותר בחיי, גם היום - 20 שנה לאחר מכן!! הפרוצדורות קודם ההפלה וכל התהליך התנהל כאילו הייתי עוד גוף ממנו מוציאים דבר לא רצוי. הכול התנהל בצורה טכנית, קרה, חסרת רגישות, כאילו הייתי חלק מפס ייצור, עוד אחת מרבות... ואני צרחת בתוכי: "איך יתכן שהם רואים בי רק עוד מקרה? איך יתכן? אני הולכת לאבד את הילד שנוקם בתוכי! אני הולכת לרצוח נשמה קטנה!! אני הולכת לרצוח את ילדי!!!"

עברתי את ההפלה. יצאתי מביה"ח ורד אחרת. הרגשתי ריקה. עזובה. אבודה. שנאתי את עצמי. בעקבות ההפלה עברתי סיבוכים, אושפוזים מספר פעמים, ועברתי סבל רב. מעבר לסבל הפיזי שעברתי, הסבל הנפשי היה קשה עשרות מונים. לא הצלחתי לסלוח לעצמי, וקשה לי לסלוח

מנוחה פוקס כתבה עד כה כ-300 ספרים, ביניהם ספרי ילדים, ספרים לנוער וספרי חינוך למבוגרים. ניתן להזמין את הסופרת להרצאות ולמפגשים בענייני חינוך. וניתן להזמין גם את הקרונות היפהפיה של הספרים (קרונות ניידת חוייתית עבור ילדים והורים), להכרת הספרים או לרכישתם באזורכם, ללא התחייבות מצדכם. צלצלו 02-5712111

אירוח לבבי וחם בשבתות!

אח/ות יקרה!
בואי לחוות חוויה רוחנית, מענגת ושמחה, של פעם בחיים!
הינך מוזמן/מוזמנת לשבת מרגוע ומנוחה לנפש, באווירה ביתית, חמה ולבבית.
משפחות יקרות הפוזרות בכל רחבי הארץ, פותחות את ביתן ואת לבן החם והאוהב, ומזמינות אתכם לסעוד בביתן את סעודות השבת, באווירה משפחתית, חמה ואוהבת. (ניתן להתארח גם במוסדות המארחות בשבת, כמו ישיבת "מחנה ישראל" ובתי חב"ד).
נ.ב. משפחות שומרות שבת המעוניינות לארח בשבת, יצלצלו לטלפון הנ"ל.

צלצלו: 054-8412657 (רונה)

פדיון נפש על פי הקבלה

עם כוונות הרש"ש זצ"ל על ידי רב מקובל מומלץ על ידי כל גדולי הרבנים והמקובלים

לרפואה,	למציאת הזיווג,
לפרנסה,	לזרע של קיימא,
להצלחה,	לשלום בית, וכו'.

כל כספי הפדיון קודש להוצאת העלון
צלצלו 054-8486662

המקובל האלקי הרב בניהו שמואלי שליט"א, ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום".
"מצוה גדולה מאוד לעזור להם, וזכות הזאת תעמוד לכם בכל העניינים ותיים טובים, אמן".

אנו זקוקים לתרומות רבות!
ניתן להפקיד בנק הדואר, מס' חשבון 8362846, עבור עמותת "אור עליון".

הוצאת עין הרע ופחדים

כל התורם 100 ש"ח להוצאת העלון, נערוך עבורו "הוצאת עין הרע ופחדים" על ידי רבנית צדיקה המיוחסת ל"בית יוסף".

צלצלו: 054-8486662